VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE
DE RAAD
Plenaire Vergadering
Agenda

Vrijdag 29 mei 2026 vanaf 9 uur

Brussels Hoofdstedelijk Parlement – Lombardstraat 69 – zaal 206

---

1. Vragen om uitleg (R.v.O., art. 59)

- Vraag om uitleg van de heer Fouad Ahidar aan mevrouw Elke Van den Brandt, collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid, betreffende de geestelijke gezondheidszorg voor mensen met een migratieachtergrond

- Vraag om uitleg van de heer Fouad Ahidar aan mevrouw Elke Van den Brandt, collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid, betreffende het verontrustend jaarverslag van Awel

- Vraag om uitleg van de heer Fouad Ahidar aan mevrouw Elke Van den Brandt, collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid, betreffende de erkenning van pesten als ingrijpende ervaring

- Vraag om uitleg van de heer Bob De Brabandere aan mevrouw Elke Van den Brandt, collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid, betreffende de stand van zaken van de oprichting van een publiek raadpleegbaar subsidieregister voor de Vlaamse Gemeenschapscommissie

- Vraag om uitleg van de heer Gilles Verstraeten aan mevrouw Elke Van den Brandt, collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid, betreffende het verslavingsbeleid van de VGC inzake drugsgebruik

Actualiteitsvragen voor deze plenaire vergadering kunnen ingediend worden tot uiterlijk donderdag 28 mei 2026 – 16.00 uur
Indienen kan UITSLUITEND via e-mail: *wetgeving@raadvgc.brussels*

Type vraag: ***Vraag om uitleg***
Van: Fouad Ahidar
Datum van indiening: 7/05/2026

Aan: **Elke Van den Brandt**
Bevoegdheden: collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid

---

Onderwerp: *Geestelijke gezondheidszorg voor mensen met een migratieachtergrond*

Geachte collegelid,

Iedereen beleeft psychisch welzijn op een eigen manier. Cultuur, migratiegeschiedenis, taal, religie, gender of ervaringen met uitsluiting beïnvloeden hoe iemand psychisch lijden ervaart, benoemt en ermee omgaat.

Uit onderzoek van de werkgroep transculturele zorg en de Staten-Generaal Geestelijke Gezondheid blijkt dat er structurele tekortkomingen bestaan in de geestelijke gezondheidszorg voor mensen met een migratieachtergrond, waardoor deze groep systematisch minder goed wordt bereikt en behandeld binnen het huidige zorgsysteem.

Zo zou de kans op een foute diagnose tot tweemaal hoger liggen, is het risico op gedwongen opname aanzienlijk groter en blijkt ook de uitval binnen de zorg hoger te zijn. Dit terwijl mensen met een migratieachtergrond een aanzienlijk deel van de bevolking uitmaken.

Volgens het rapport ligt een belangrijke oorzaak bij het gebrek aan structureel verankerde cultuursensitieve zorg en wat wordt omschreven als “culturele blindheid” binnen het systeem.

Cultuursensitieve zorg houdt net rekening met iemands achtergrond en leefomgeving. Ze kijkt niet alleen naar culturele verschillen, maar naar alle factoren die iemands kwetsbaarheid en hulpvraag beïnvloeden. Wanneer zorg beter aansluit bij de leefwereld van de patiënt, zorgt dat voor meer vertrouwen, betere toegang en een hogere kwaliteit van de hulp. Het vraagt tijd en openheid, maar maakt de geestelijke gezondheidszorg inclusiever en beter.

In dit kader wens ik u de volgende vragen te stellen:

1. Welke beleidsmaatregelen zijn momenteel van kracht om cultuursensitieve zorg structureel te integreren in de geestelijke gezondheidszorg?
2. Op welke manier worden verschillen in diagnose, behandeltrajecten en uitkomsten tussen patiënten met en zonder migratieachtergrond systematisch in kaart gebracht en opgevolgd?
3. Welke initiatieven zijn gepland om opleiding en vorming rond transculturele zorg te versterken bij zorgverleners?
4. In welke mate is de inzet van tolken en interculturele bemiddelaars vandaag structureel verankerd en gefinancierd binnen de geestelijke gezondheidszorg?
5. Welke maatregelen worden voorzien om het risico op foutieve diagnoses en disproportionele gedwongen opnames bij deze doelgroep te verminderen?
6. Hoe wordt verzekerd dat zorginstellingen hun werking evalueren op toegankelijkheid en effectiviteit voor diverse doelgroepen?
7. Op welke manier worden betrokken gemeenschappen zelf betrokken bij de ontwikkeling en evaluatie van het beleid inzake geestelijke gezondheidszorg?

8. Tot slot, welke bijkomende beleidsinitiatieven worden gepland om te vermijden dat een aanzienlijk deel van de bevolking structureel uit de zorg valt?

Ik dank u.

Type vraag: ***Vraag om uitleg***
Van: Fouad Ahidar
Datum van indiening: 7/05/2026

Aan: **Elke Van den Brandt**
Bevoegdheden: collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid

---

Onderwerp: *Verontrustend jaarverslag van Awel*

Geachte collegelid,

Het recente jaarverslag van Awel toont een verontrustende evolutie. Hoewel de hulpvraag bij kinderen en jongeren hoog blijft, is het bereik van de hulplijn in 2025 met een kwart gedaald. Deze daling blijkt voornamelijk het gevolg van capaciteitsproblemen, waardoor slechts twee op de vijf oproepen effectief beantwoord konden worden.

Tegelijkertijd bevestigt het verslag dat de noden op het vlak van mentaal welzijn en de thuissituatie onverminderd groot blijven. Daarnaast blijkt dat bepaalde doelgroepen, zoals jongens en jongeren met een migratieachtergrond, moeilijker bereikt worden door de bestaande hulpverlening.

In dit kader wens ik u de volgende vragen te stellen:

1. Welke concrete beleidsmaatregelen worden gepland om de vastgestelde capaciteitsproblemen bij Awel aan te pakken en het bereik opnieuw te verhogen na de significante daling in 2025?
2. Welke middelen zijn in de huidige begroting voorzien voor jongerenwelzijn, en welke Brusselse organisaties worden hiermee concreet ondersteund?
3. Welke maatregelen zal u treffen om de toegankelijkheid van hulpverlening te verbeteren voor moeilijk bereikbare doelgroepen, in het bijzonder jongens en jongeren met een migratieachtergrond?
4. Wat was de beleidsmatige aanleiding om Awel en Kazou onder één structuur samen te brengen, en welke conclusies zijn getrokken uit de evaluatie van deze samenvoeging?
5. Welke bijkomende maatregelen worden voorzien om te vermijden dat oproepen onbeantwoord blijven en om jongeren tijdig toegang te garanderen tot gepaste hulp?

Ik dank u.

Type vraag: ***Vraag om uitleg***
Van: Fouad Ahidar
Datum van indiening: 29/04/2026

Aan: **Elke Van den Brandt**
Bevoegdheden: collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid

---

Onderwerp: *Erkenning van pesten als ingrijpende ervaring*

Geachte collegevoorzitter,

Het OverHoop-rapport van de Koning Boudewijnstichting (*Samen voorbij trauma*) bevestigt wat wetenschappelijk onderzoek al jaren aantoont: ingrijpende ervaringen in de kindertijd (Adverse Childhood Experiences of ACE's), zoals verwaarlozing, mishandeling of opgroeien in een kwetsbare context, hebben een diepgaande en langdurige impact op de ontwikkeling en gezondheid van kinderen.

Opvallend is echter dat pesten in dit debat nog te vaak onderbelicht wordt, terwijl de cijfers een ander verhaal vertellen. Volgens internationaal onderzoek, onder meer van de WHO, geeft ongeveer 1 op de 3 jongeren aan ooit gepest te zijn. In België ligt dat cijfer in dezelfde grootteorde: studies tonen aan dat 20 tot 30% van de leerlingen regelmatig met pestgedrag geconfronteerd wordt, als slachtoffer, dader of beide.

De impact daarvan is allesbehalve banaal. Slachtoffers van pesten hebben twee tot drie keer meer kans op depressie, angststoornissen en suïcidale gedachten. Ook op schoolvlak zijn de gevolgen duidelijk: lagere leerprestaties, meer schooluitval en een verhoogd risico op langdurige psychosociale problemen.

Wat nog zorgwekkender is, is dat deze effecten niet stoppen bij de kindertijd. Onderzoek toont aan dat traumatische ervaringen, inclusief pesten, zich kunnen doorzetten in de volwassenheid en zelfs intergenerationeel worden overgedragen. Tot 40% van de ouders met onverwerkt jeugdtrauma geeft aan dat hun kinderen gelijkaardige stress- en angstreacties vertonen. Dat betekent dat we hier niet alleen spreken over individueel leed, maar over een maatschappelijk patroon dat zich blijft reproduceren.

Uit eerdere antwoorden van uw collega verneem ik dat de Vlaamse Gemeenschapscommissie geen verplicht antipestbeleid kan opleggen aan Nederlandstalige scholen in Brussel. Ik erken dat dit buiten de directe bevoegdheden van het collegelid Welzijn valt. Maar institutionele beperking mag geen excuus zijn voor passiviteit.

Net binnen het domein van welzijn ligt immers een cruciale hefboom: preventie, vroegdetectie en ondersteuning van slachtoffers. Het versterken van weerbaarheid, het begeleiden van kinderen en gezinnen en het doorbreken van traumapatronen zijn geen randtaken, maar kerntaken van een doordacht welzijnsbeleid.

In deze context stel ik u de volgende vragen:

- In welke mate erkent u pesten expliciet als een ingrijpende ervaring (adverse childhood experience) binnen het Brusselse welzijnsbeleid? Indien ja, wordt deze erkenning

vandaag al vertaald in concrete beleidsmaatregelen? Indien neen, wat zijn de voornaamste redenen?

- Beschikt de VGC over recente cijfers over de omvang van pesten bij kinderen en jongeren in Brussel, zowel offline als online? Zo ja, hoe worden deze gegevens gebruikt om het welzijnsbeleid bij te sturen?

- Welke concrete initiatieven neemt de VGC vandaag op het vlak van preventie, vroegdetectie en begeleiding van kinderen die met pesten geconfronteerd worden, los van het onderwijsbeleid?
- Hoe wordt ingezet op het versterken van de weerbaarheid van slachtoffers en het ondersteunen van gezinnen waarin pesten een rol speelt?
- Hoe verloopt de samenwerking tussen welzijn, onderwijs, jeugdwerk en lokale zorgnetwerken rond de aanpak van pesten? Bestaan er structurele samenwerkingsverbanden of blijft dit eerder ad hoc?

Mevrouw de collegevoorzitter,

Het OverHoop-rapport toont dat preventie werkt, dat veilige relaties beschermen en dat professionals nood hebben aan houvast.

De Verenigde Naties bevestigen bovendien dat pesten een vorm van geweld is die we moeten en kunnen voorkomen.

Ik vraag u daarom om duidelijkheid over de manier waarop de VGC deze inzichten vertaalt naar een krachtig, geïntegreerd en traumasensitief beleid, in lijn met internationale verplichtingen en met de realiteit van onze kinderen en jongeren.

Type vraag: ***Vraag om uitleg***
Van: Bob De Brabandere
Datum van indiening: 18/05/2026

Aan: **Elke Van den Brandt**
Bevoegdheden: collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid

---

Onderwerp: De stand van zaken betreffende de oprichting van een publiek raadpleegbaar subsidieregister voor de Vlaamse Gemeenschapscommissie

Transparantie over de aanwending van publieke middelen is geen bijkomstigheid, maar een basisvoorwaarde van behoorlijk bestuur. Zeker in een instelling als de Vlaamse Gemeenschapscommissie, die jaarlijks aanzienlijke middelen verdeelt via subsidies, moet voor burgers, raadsleden, organisaties en journalisten op een eenvoudige manier duidelijk zijn wie subsidies ontvangt, voor welk doel, voor welk bedrag en op basis van welke beslissing.

Ik heb namens het Vlaams Belang dit thema de voorbije maanden herhaaldelijk op de agenda gezet. Eerst gebeurde dat via een voorstel van verordening houdende de oprichting van een subsidieregister voor de VGC. Dat voorstel vertrok van een eenvoudig principe: wat op Vlaams niveau mogelijk is, moet ook binnen de VGC kunnen. Vlaanderen beschikt sinds 2021 over een subsidieregister, dat destijds in het Vlaams Parlement unaniem werd goedgekeurd. Alle partijen erkenden toen dat transparantie over subsidies geen luxe is, maar een democratische plicht.

Binnen de Raad van de VGC bleek diezelfde evidentie echter plots veel moeilijker. Mijn voorstel van verordening werd weggestemd. Niet omdat het principe fundamenteel werd betwist, integendeel. Tijdens de bespreking bleek dat zowat iedereen het belang van een subsidieregister onderschreef. Het College (bij monde van haar voorzitter) engageerde zich zelfs om verder werk te maken van een publiek toegankelijk subsidieregister, maar vroeg tijd en ruimte om dat “doordacht” te kunnen doen, rekening houdend met technische mogelijkheden, wettelijke kaders en de bestuurlijke werkelijkheid van de VGC. De bezwaren hadden dus vooral betrekking op de modaliteiten, de timing, de privacyregels, de historische gegevens en de vraag of aansluiting bij het Vlaamse register mogelijk was.

Om aan die bezwaren tegemoet te komen, diende ik nadien een voorstel van resolutie in betreffende de gefaseerde oprichting van een publiek raadpleegbaar subsidieregister. Die tekst was net bedoeld om het principiële engagement formeel vast te leggen, zonder het College in een onredelijk keurslijf te dwingen. De resolutie liet ruimte voor fasering, technisch onderzoek, privacywaarborgen en eventueel aansluiting bij bestaande Vlaamse systemen. Met andere woorden: de tekst verzoende in grote mate de opmerkingen die door meerderheid en oppositie waren geformuleerd. Toch bleek ook dat opnieuw een brug te ver. Iedereen vond het idee blijkbaar goed, maar zodra er een formele tekst op tafel lag, kon die niet worden aangenomen.

Ondertussen werd in het bestuursakkoord 2026-2029 wel opgenomen dat de VGC een subsidiedatabank zal oprichten waarin alle toegekende VGC-subsidies worden verzameld in een helder overzicht dat publiek raadpleegbaar is. Dat is op zich een belangrijke bevestiging van wat het Vlaams Belang al langer vraagt. Alleen blijft een bestuursakkoord politiek en bestuurlijk vrijblijvender dan een verordening of resolutie van deze Raad. Daardoor beschikt

de Raad vandaag niet over een formeel aangenomen houvast om het College op concrete mijlpalen, timing en uitvoeringskeuzes aan te spreken.

Precies daarom is een stand van zaken noodzakelijk. De vraag is niet langer of er een subsidieregister moet komen. Die discussie is politiek en inhoudelijk beslecht. De vraag is wanneer het er komt, hoe het eruit zal zien, welke gegevens erin zullen worden opgenomen en hoe het College zal vermijden dat een duidelijke belofte opnieuw verzandt in goede intenties zonder concrete uitvoering.

Daarom heb ik de volgende vragen:

- Wat is de huidige stand van zaken betreffende de oprichting van een publiek raadpleegbaar subsidieregister of subsidiedatabank voor de VGC?
- Welke concrete stappen heeft het College sinds haar installatie reeds gezet ter ontwikkeling van een subsidieregister of -databank?
- Bestaat er intussen een projectplan met timing, mijlpalen, verantwoordelijke diensten en voorziene opleverdatum? Zo ja, kan het College dat toelichten?
- Tegen wanneer wil het College een eerste publiek raadpleegbare versie van het VGC-subsidieregister online beschikbaar maken?
- Welke piste wordt momenteel onderzocht: een volledig eigen VGC-register, aansluiting bij het bestaande Vlaamse subsidieregister, een koppeling via bestaande VGC-systemen zoals Victor of New Horizon, of een andere oplossing?
- Welke gegevens zullen minimaal worden opgenomen: begunstigde, bedrag, doel, beleidsdomein, subsidiebesluit, looptijd, rechtsgrond, evaluatie of verantwoording?
- Hoe zal het College omgaan met de eerder aangehaalde aandachtspunten inzake AVG, natuurlijke personen, feitelijke verenigingen en historische gegevens?
- Vanaf welk jaar zullen toegekende subsidies raadpleegbaar zijn? Wordt ook een gefaseerde opname van historische subsidies voorzien?
- Welke budgettaire, personele en ICT-middelen worden hiervoor voorzien?
- Hoe zal het College de Raad periodiek informeren over de voortgang, zodat deze belofte uit het bestuursakkoord niet vrijblijvend blijft?

Type vraag: ***Vraag om uitleg***
Van: Gilles Verstraeten
Datum van indiening: 19/05/2026

Aan: **Elke Van den Brandt**
Bevoegdheden: collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid

---

Onderwerp: Het verslavingsbeleid van de VGC inzake drugsgebruik

Geachte collegevoorzitter,

In Brussel komen steeds meer mensen in aanraking met drugs. De problematiek neemt jaar na jaar toe en wordt steeds zichtbaarder in het straatbeeld, in scholen en binnen woonwijken. Uit recente cijfers[1] blijkt dat het aantal drugsdossiers in Brussel de afgelopen vijf jaar sterk is gestegen: van 598 dossiers in 2020 naar maar liefst 1015 dossiers in 2025.

Het drugsbeleid is weliswaar een complex verhaal. De problematiek wordt zowel preventief, curatief als repressief benaderd. Een bijkomende laag van complexiteit ontstaat doordat verschillende beleidsniveaus, elk met hun eigen visie en aanpak, bevoegd zijn voor het uittekenen van een drugsbeleid. Bovendien beperkt een coherent drugsbeleid zich niet tot één beleidsdomein, maar vereist het samenwerking tussen onder meer preventieactoren, welzijnsdiensten, onderwijsinstellingen en hulpverleningsorganisaties.

Volgens onze fractie is Brussel het meest gebaat bij een geïntegreerde aanpak waarin repressie en preventie hand in hand gaan. Drugsgebruik moet ontmoedigd worden, drugsdelicten moeten kordaat bestraft worden en waar nodig moet ook gedwongen opname van zwaar verslaafden mogelijk zijn. Tegelijk is een sterk preventief beleid noodzakelijk, met aandacht voor sensibilisering, vroegdetectie en toegankelijke begeleiding en behandeling van gebruikers.

Specifiek op vlak van preventie en behandeling kan de VGC een belangrijke rol spelen. Vlaanderen werkt vandaag reeds samen met CGG Brussel. Ook de VGC ondersteunt initiatieven zoals COMPAS BXL. In samenwerking met CAW Brussel en Gezond in Brussel biedt dit project ondersteuning en coaching aan organisaties, met als doel problematisch middelengebruik bij jongeren in Brussel te voorkomen. Dergelijke initiatieven zijn zeer waardevol. Het is echter moeilijk een volledig zicht te krijgen op hoeveel soortgelijke initiatieven er momenteel bestaan in Brussel en welk aanbod de VGC nu precies kent inzake verslavingszorg. Bovendien stellen wij vast dat er, sinds de Sleutel haar deuren moest sluiten, geen Nederlandstalig centrum meer bestaat dat gespecialiseerde begeleiding binnen de verslavingszorg aanbiedt.

Vandaar had ik graag volgende vragen gesteld:

- Wat is het huidige verslavingsbeleid inzake drugsgebruik van de VGC? Welke concrete acties wil het College ondernemen om drugsgebruik te voorkomen, te ontraden en waar nodig te behandelen?

[1] Cijfers van de Franstalige rechtbank van eerste aanleg

- Welke mogelijkheden bestaan er vandaag voor Nederlandstaligen in Brussel inzake preventie, begeleiding en behandeling van verslavingen? Kan het College een overzicht bezorgen van de projecten en organisaties die zich hierin specialiseren?
- Welke acties wil het College ondernemen om opnieuw een toegankelijk Nederlandstalig aanbod voor verslavingszorg in Brussel uit te bouwen en te ondersteunen?
- Wat is het huidige bereik van COMPAS BXL? Tot welke resultaten of bevindingen heeft dit project geleid? Zal het project worden verdergezet? Zijn er daarnaast nog andere projecten in voorbereiding of in ontwikkeling?
- In welke mate wordt er samengewerkt met collegelid De Smedt om de verslavingsproblematiek beleidsoverschrijdend aan te pakken? Wordt er vandaag reeds samengewerkt met scholen in Brussel?

Met de meeste hoogachting,
Gilles Verstraeten
Raadslid